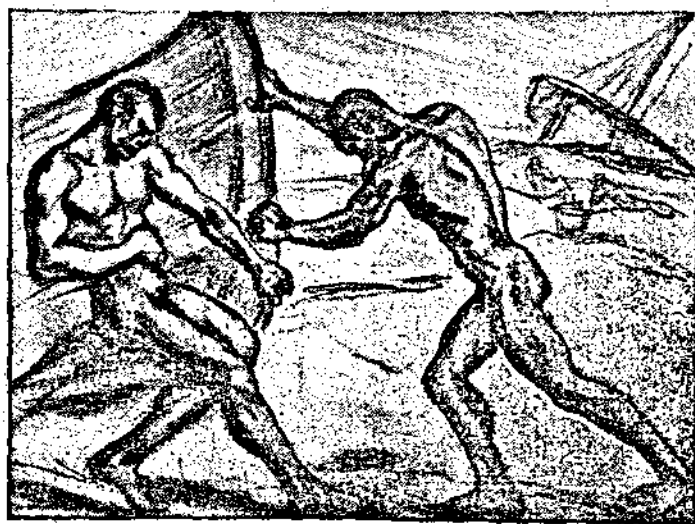

МОРЕ

Хр. Каварналиевъ. „Моряци“.

БЕЗМИТНО
ИЛЮСТРИРАНО
СПИСАНИЕ

КАВАРНАЛИЕВ

Съдържание:

1. А. Луначарски. Изкуство и култура. — 2. Ив. Дрънски. Малки поеми. — 3. Д. Миленски. Елегия. — 4. С. З. Сждъ. — 5. Светловъ. Анна Павлова. — 6. Т. Дюлгеровъ. Тайната градина. — 7. И. Брусонъ. Тайната на Анатолий Франсъ. — 8. Проф. А. Вайс-мамъ. Густавъ Малеръ. — 9. С. З. Неиздадени писма на Байрона. — 10. И. М. Даниелъ. Театрална пролетъ въ Варна. — 11. Ас. Върбановъ. Свѣтовенъ спортенъ обзоръ. — 12. Жптонъ Синклеръ. Испитания на любовта (романъ). — 13. Разни, Кино, Музик. съобщения.

Илюстрации:

1. Борисъ Георгиевъ. „Моята Хижа“. — 2. Хр. Каварналиевъ. „Моряци“. — 3. Р. Коларовъ. „Носталгия“ — скулптура. — 4. Скакалецъ — Анна Павлова. — 5. Густавъ Малеръ и Жптонъ Синклеръ — портрети.

Книжарница „Образование“ — Варна.

Складирани нови книги:

1. Игорьъ Глебовъ. Чайковски. (музикална характеристика) 10 лв.
2. Сергей Казаковъ. Моята пръв романъ 5 „
3. М. Иордановъ. Метаморфози подъ знака на Сатурнъ 20 „
4. Д. Василевъ. На отстъпния бръгъ. 8 лв.
5. Разкошно илюстриранитѣ албуми за деца съ стихчета, басни и приказки.

I. Тра-та-та 20 лв.

II. Златно детинство 20 „

1-1-1

Художници и любители.

ПРИСТИГНАХА: прѣсни бои отъ известнитѣ германски фирми: **Moewes, Schoenfeldt и Lusk & Holts** четки маки, твърди, съ бели и червени дръжки. Лакъ за рисунки съ маслени бои. Гвашъ, креда, разтушовки и др. художнически принадлежности. Търсете

само въ

Книжарница „Образование“

1-2-2

ЩОМЪ СТАНЕ ДУМА ЗА ДАМСКИ ПЕЛТКИ

всѣки предпочита при

ул. Ц. Борисъ 26. **ЛЕВИ** ул. Ц. Борисъ 26.

1-3-1

ИНЖИНЕРНО-АРХИТЕКТУРНО БЮРО Д О К О В Ъ — Р А Н К О В Ъ

— ВАРНА —

☐ Предпръема строежи ☐
☐ отъ всѣкакъвъ видъ ☐

1-5-1

АРХИТЕКТУРНО БЮРО

на
Арх. АНТОНЪ ФРАНГЯ

улица „Единска“.

Приготвява планове и рѣководи всѣкакъвъ видъ постройки въ и вънъ отъ града.

1-4-1

Печатница „Братство“

Варна ул. „Ванягюрска“ 26

Приема да печата: вѣстници, списания, брошури, и всѣкаква печатна работа за търговскитѣ и др. учреждения.

Работа чиста и при най-либерални условия.

1-6-1

За реклами се плаща по 2 лева на кв. см.

ГОД. I.

24 МАЙ 1924

БРОЙ I.

А. Луначарски.

79844

57

Изкуство и култура.

Стройното и красиво здание на европейската цивилизация бѣ разтърсено до основи съ войнитѣ. И най-ясни и очевидни сѣ разрушенията, които опустошителната борба на народитѣ нанесе върху всичко, придобито отъ европейското общество презъ XIX и XX вѣкове.

Красиви архитектурни постройки, монументални паметници, железопътни линии, телеграфи, телефони — всичко това мина подъ разрушението на войната. Не по-малки сѣ разрушенията въ душевната областъ. Може би, голѣма загуба понесе презъ тия години не външната цивилизация, не веществения миръ, а неосезаемото, великото царство на културата, което съдържа въ себе си всички морални, умствени и художествени придобивки на човѣка.

Виждаме и знаемъ, че въ последното десетолѣтие се развиха най-лошитѣ инстинкти на човѣка-звѣръ. Културата на насилието достигна небивали размѣри. Кръвта и убийствата станаха обикновено явление. Умствената култура загива. За душата нѣма мѣсто и време. Нѣма културно творчество — онази единствено духовна основа, заради която струва да се живѣе, работи, да се бори и по отношение на която цивилизацията е само надстройка.

За интелигента, като човѣкъ, който принадлежи къмъ тѣ наречения срѣденъ класъ, социалния въпросъ, взетъ отъ економическа страна се явява или чуждъ нему или засѣга неговото добро сърце, неговата симпатия къмъ страдащитѣ, а понѣкога и къмъ смѣлитѣ. Увеличаващия се интелигентенъ пролетариятъ започва да страда отъ свѣрхпроизводство. А скоро, може би, всички голѣми маси интелигенция ще влѣзатъ въ тази срѣда не като прости зрители, а като другари по нужда и идеалъ.

Сжествува, обаче, още едно гледище, отъ което се откриватъ сжщо такива ужасни перспективи за сждбата на човѣшкото общество: то е естетичното гледище. Подъ тежестта на „стоката“ човѣкъ загива, загива неговото тѣло и душа, той издребнява. Въ литературата, изкуството и живота на вълни се разлива простащината.

Ако всичко това продължи и занаяпрѣдъ, човѣчеството ще бжде заплашено отъ пълно варварство, отъ пълно падение въ тѣпа, безсмислена алчностъ за пари, които не биха се употрѣбили за нищо-друго, освѣнъ за тоя отвратителенъ разкошъ и добиване сжщитѣ тия пари, въ жалко търсене сензационни новини и груби гѣделичави усѣщания; изкуството се би напълно изродило, науката се би раздѣлила на хиляди специалности, способни да повлияятъ на живота само въ най-грубата му утилитарна смисълъ; природата би изгубила за човѣка всичката си красота, а самъ човѣкъ би станалъ или лудъ производител за самото производство, или жалкъ робъ

на това производство. Биха се осжществили тогава перспективитѣ, които ни рисува Едгаръ По: дизхармониращъ трудовъ мравунякъ, въ който ни една личностъ знае защо носи този безрадостенъ животъ.

Такава перспектива трогва душата най-вече на интелигентнитѣ въ наше врѣме. Независимо отъ тѣхното економическо положение, на всички, у които още не е заглѣхнало чувството на красотата, става страшно „за човѣка“.

Мопасанъ въ ужаса си отъ тази перспектива е избѣгалъ отъ Айфеловата кула, която задушавала мозъка му, и едва ли не плакалъ въ дворцовитѣ зали на генуезкитѣ патриции, сравнявайки тѣхния индивидуализиранъ стилъ съ твърдѣ обикновената крѣсливостъ на съврѣмения паячо. Ницше питалъ на врѣмето си где е неговия стилъ? — Обаче този стилъ бе еkleктизма и простащината. Карлейлъ, Рескинъ, Морисъ, Толстой и десетки други съ пламенна енергия сж сочили на безсмислената пустота, лжжа и безобразия на съврѣмения животъ, на гибела на отдалечения отъ природата човѣкъ, на загиване житѣйскитѣ радости. И колкото отиваме по-нататѣкъ, толкова по-ясно става за приятелитѣ на човѣчеството, за поклонницитѣ на красотата, че спасение може да се чака само отъ онази програма за обществена обнова, която се издига отъ промишлената демокрация. Да събуди въ нея съ нова сила културнитѣ и естествени нужди, да запълни програмата ѝ съ смѣло замислената естетическа програма на широкото всенародно изкуство, което е тѣй лесно приложимо въ параднитѣ дворци, въ свободнитѣ муниципалитети и пр. — ето задачата на всѣки съзнателенъ художникъ, на всѣки човѣкъ, комуто е скжпа радостта на живота и неговата пълнота като завѣтенъ идеалъ, като единствена цѣнностъ въ вселената отъ хуманно гледище. Но и това е твърде малко. Днешнитѣ поколения не живѣятъ само за бжпащето. Необходимо е още сега да имъ се дадатъ повече наслади отъ живота. Какви велики радости чакатъ художникъ, който дава искра светлинка отъ красотата за тия, които живѣятъ въ дълбокъ мракъ! Съ каква отзивчивостъ ще се отзоватъ тия непокуарени хора съ откриване псевдо-културно то сърце на изкуството, какъ силно ще се развие у тяхъ жаждата за животъ! Изкуството може и е длжжно да облагороди масата, а масата културата. Пробуждане художественитѣ инстинкти въ масата — ето лозунга на истинското изкуство днесъ. Нѣма защо да се казва, че къмъ това водятъ много пжтища, че всѣки, който гради истинската красота, гдѣто и да е, помага за това. Тукъ азъ не виждамъ само нѣколцината, творци, но и благородната задача на разпространителитѣ на тия свѣтли лжчи. Азъ мисля, че всѣки лжчъ на красотата, прѣчупенъ въ гранитѣ на народния духъ, ще се отрази съ ослѣпителна джга на врѣмето си, защото тамъ, на дъното, спятъ подъ грѣма на машинитѣ не само сжщинска публика, но и милиарди истински художници.

Прев. Мартусъ.

Ив. Дрънски.

Малки поеми.

1.

Напразно ти плачешъ.
 Ти нѣма вече да го видишъ.
 Врани грачатъ по неговия пѣтъ и змии пепелянки
 съскатъ въ нозетѣ му.
 Пѣтътъ напредъ е труденъ, покритъ съ кремъци.
 Той ще плаче много.
 Но нѣма вече да се върне.
 Връща ли се казаната дума? Възкрѣсва ли мъртве-
 цѣтъ, когото вече сж погребали?
 А той ти каза вече „сбогомъ“ — и те погребва въ
 развалинитѣ на вчерашния день.
 Напраздно го зовешъ съ молещи рѣце и помрък-
 нали очи.
 Той нѣма да се върне.

2.

Невидими скръбни паяжини сплитатъ моя день.
 И азъ съмъ плѣнникъ, — и азъ съмъ винаги плѣнникъ.
 Ти ме гледашъ съ засѣчени очи и блѣднеешъ, а
 когато ми се усмихнешъ — тръндафили цѣфтятъ по дет-
 скитѣ ти устни.
 Ти ме зовешъ въ сѣнищата си.
 Но азъ не мога да дойда.
 Невидими, скръбни паяжини сплитатъ моя день.
 И азъ съмъ плѣнникъ — и азъ съмъ винаги плѣнникъ.

Д. Миленски.

Елегия.

Търсихъ, желяхъ навредъ, но глухъ бѣ моя зовъ,
 И моя слънчевъ пѣтъ на западъ кръстѣ блѣжни . . .
 Отдавна буренъ духъ за жажданъ сънь копнѣй
 И всѣки трепетъ тамъ въ сърдцето ще заглѣхне. . . .

Азъ чакамъ — младъ съмъ още — и свѣтостъ и любовъ,
 И радостъ, свѣтла радостъ въ моитѣ копнѣжи,
 И образъ свѣтлостъ сърцето да огрѣй! . . .
 Но нѣма слънчевъ зракъ — въ душата рано мръзна. . . .

Азъ младъ съмъ, но не знамъ безгрѣшнитѣ очи
 На влюбена жена, безропотна и чиста. . . .
 Отмина ще си тѣй: и чуждъ и непознатъ,
 Съ усмивката на лудъ, съ копнѣжитѣ за младостъ.

А моя миналъ день безъ слънце и лжчи
 На споменика старъ страницитѣ разлистѣ. . . .
 Че слънце нѣма вече и въ тоя тъменъ градъ
 Азъ гасна примиренъ безъ щастие и радостъ. . . .

А минаватъ дни безъ пѣтъ съ ходъ плахъ и неразбранъ,
 Безкраенъ пѣтъ предъ менъ разкрива тъмни двери
 И моя мѣтенъ взоръ загадъчно следи:
 Началото не знай, а края е далече. . . .

Мори ме бавна смъртъ, умиратъ блѣни слѣдъ блѣнъ,
 Рѣцѣ за сетенъ пѣтъ сърцето ще разпери
 Къмъ чужди небеса обжитени съ звѣзди
 Подъ скръбнитѣ псалми на меланхолична вечеръ. . . .

Жпонтъ Синклеръ.

Изпитания
на
любовта.

Романъ.

1.

Това бѣше пѣтътъ на загиналитѣ хора. . . .
 Тѣ вървѣха, треперяйки и стискайки се отъ студъ.
 Бѣше нощъ и вальше студенъ, пронизителенъ дъждъ.
 Свѣтлинитѣ отъ бирариитѣ удряха по лицата имъ, — су-
 рови, изпити отъ нужди, или подпухнали отъ болести и
 пороци. Едни вторачено се вгледваха въ тия свѣтлини,
 други гледаха съ гладно, хайдушко изражение на лице.
 Музиката отъ танцувалнитѣ зали и заведѣния ги мамѣше
 при себе си, а свѣтящитѣ букви и ярко боядисанитѣ кар-
 тини при вхождоветѣ на евтенитѣ музеи и театри ги изку-
 шаваха и тѣ се спираха прѣдъ тѣхъ, радвайки се на вре-
 менната защита отъ дъжда. Надъ главитѣ на минувачитѣ
 гърмѣха въздушнитѣ тренове и отъ чиито прозорци мо-
 же да се види какъ хората се трупяха около каминитѣ
 въ уютно мебелиранитѣ си стаи.

Изъ улицата вървѣше петнадесетгодишно момче съ
 нежни, тънки, чѣрти на блѣдно лице. Палтото му бѣ закоп-
 чано съ всички копчета, рѣцетѣ пѣхнати въ джебовеѣ и
 постоянно се озѣрташе на всички страни. Отъ врѣме на
 врѣме то поглеждаше изъ разни улици, но никога не се
 доближаваше къмъ това, що видѣше. То изглеждаше
 минаващитѣ мжже. Дойде до една пивница, отвори вра-

тата и внимателно я огледа. Понѣкога влизаше въ пив-
 нницата, бързо прѣминаваше цѣлото помѣщение и оглеж-
 даше задното отдѣление. Пакъ излизаше на улицата,
 прѣдпазливо доближаваше пиянитѣ и цѣло настрѣхваше
 прѣдъ погледитѣ имъ. Веднажъ отъ една врата го срѣщ-
 на едно момиче: усмиха му се и ласкаво му кивна съ
 глава. То трепна и бързо избѣга. Безсрамниятъ погледъ
 на чернитѣ очи го прѣслѣдваше, напомваше му нѣщо
 таинствено и неизвестно.

На жгѣла той се спрѣ и попита нѣщо полицейския.
 „Нѣма,“ — отговори послѣдния, като поклати глава, —
 „въ това врѣме не!“ Момчето трѣгна назадъ. Улицата се
 простираше нѣколко мили и на всѣки жгѣлъ се повта-
 ряше сѣщото,

Най-послѣ, въ една кална хумба, съ подъ потъналъ
 въ прахъ, съ миризма на евтено пиво и тююневъ димъ
 въ въздуха, момчето се спушна напредъ и извика: „Татко!“
 Човѣкътъ, който седѣше въ жгѣла съ отпуснатата глава,
 трепна, подигна блѣдото си лице и погледна влѣзлия.
 Послѣ той едва стана на крака и, олюлявайки се, се об-
 лѣгна на рамото на момчето, плачейки: „Сине мой!
 Сине мой!“

Човѣкътъ се залови здраво за него, плачешкомъ и
 изливащъ предъ него своя срамъ. „Азъ паднахъ пакъ...
 азъ загинахъ! . . . азъ загинахъ!“ . . .

Посетителитѣ на хумбата съ равнодушно любопит-
 ство наблюдаваха тази сцена. Момчето треперѣше като
 дива сърна.

— Да, татко, да! Да идемъ дома!

— Дома, дома ли сине мой? Ти ще ме вземешъ
 дома? О, азъ немога отиде тамъ.

— Но ти трѣбва да идешъ дома.

— Искашъ да кажешъ, че ти ще ме обичашъ?

— Да татко, азъ все пакъ те обичамъ. Азъ искамъ
 да ти помогна. Хайде съ мене!

Момчето погледна наоколо и попита:

— Гдѣ ти е шапката?

— Шапката ли, сине? Не зная. Азъ я загубихъ.

Сждъ.

Мина денъ, мина нощъ и настѣпи утро, ведро утро. И душата застана презъ неведомото гола, за да бѣде сждена.

Гласътъ ѝ каза: — Говорѹ! Познѹ ли грѣха?

Тогава почна душата: — Не! Азъ съмъ чиста.

И само това каза тя, защото бѣ горда въ своята чистота.

Гласътъ пакъ я запита: — Кажѹ! Познѹ ли грѣха?

Пакъ почна душата: — Не! Азъ съмъ чиста.

И потрети Гласътъ и пакъ сждото отговори душата, защото бѣ горда въ своята чистота.

— Добре, каза Гласътъ. А щастлива ли си?

Замълча душата и нищо не отговори. И пакъ повторѹ Гласътъ, а тя все мълчеше.

Тогазъ промълви душата: Това азъ не зная. Остави ме да размисля.

И мина нощъ, мина денъ, и припадна вечеръ, тъжна вечеръ.

Пакъ Гласътъ запита: — Кажѹ! Щастлива ли си?

И душата отговори:

— Не. Не съмъ щастлива.

— А защо? запита Гласътъ.

— Защо... не познахъ грѣха.

С. З.

Момчето погледна окжсаниятъ му и каленъ костюмъ, старческото му, жално и подпухнало лице съ налѣти съ кръвъ очи, съ кожа погрознѣла като земя. То сподави чувството си и стисна юмруци, желаейки да се сдържи:

— Да вървимъ, татко! Вземи моята шапка и върви!

— Не, сине! Менъ не ми трѣбва шапка. Нищо вече не е въ състояние да ме поврѣди — азъ съмъ загиналъ! Загиналъ.

И тѣ излѣзоха, уловени за ржце. И изъ цѣлия пѣтъ докато вървѣха, бащата изливаше разкаянието си и разказваше какъ прѣкаралъ тѣзи ужасни недѣли.

Като изминаха около една миля, той се спрѣ.

— Сине!...

— Що е татко?

— Азъ трѣбва да спра тука, сине.

— Защо татко?

— Трѣбва да пийна нѣщичко.

— Не, татко.

— Но, сине, азъ немога да вървя повече. Нѣмамъ сили вече. Ти не знаешъ колко страдамъ азъ.

— Не, татко.

— Азъ имамъ още пари — нѣма да искамъ отъ тебе нищо. Ще дойда съ тебе — честна дума, ще дойда.

И така тѣ се бориха изъ пѣтя, докато стигнаха дома, въ мобилирана стая, гдѣто ги чакаше плачущата майка. Тукъ тѣ накараха бащата да си легне, заключиха въ скрина дрехитѣ му за да не може да излѣзе. Съ помощта на минерални води и аптекарски медикаменти и съ участието на лѣкаръ, тѣ го доведоха въ нормално състояние и го държаху тукъ до тогазъ, докато самъ не стана на краката си. Тогава съ почистени дрехи, съ избръснато лице, той отново се върна при хората. А момчето — при своитѣ мечти.

Следва.

Светловъ.

Анна Павлова.

На половинъ часъ пѣтъ отъ Лондонъ, въ който бие ключа на търговия и политически животъ, средъ зелени хълмове и долини, е разположенъ тихиятъ кѣтъ Натрѣад — нито градъ, нито село, — а по-скоро „пазиденция“ на хора, свързани по рабора съ града, но обичащи спокойствието на природата.

Въ обширниятъ паркъ стои красивъ английски „Ivy-House“ (Брѣшляния градъ), съ низка терага, която дава видъ на зелена поляна, меко спускаща се къмъ езерото, въ прозрачнитѣ води на което плаватъ бѣли лебеди.

Тъмната зеленина на парка, свѣтлоизумруднитѣ чимове, гжлѣбовата вода на езерото, свѣлитѣ петна на цвѣтата, свѣтлосиньото небе и бѣлитѣ лебеди — всичко това прилича на пѣстра гама отъ цвѣтове, които се сливатъ въ общо хармоническо цѣло на типичния английски пейзажъ.

Въ тази обстановка живѣе вѣлшебницата на пластически приказки — Анна Павлова.

Тя непрестанно се упражнява въ обширната студия на своя домъ, следъ което си отпочива на брѣга на прозрачното „Лебединно езеро“.

Тя обича тази прекрасна, спокойна природа; тя може поетически да я наблюдава.

Анна Павлова е създава елегията — мечта на „Лебединната пѣсенъ; трогателната картина „Смъртъта на лебеда“, известна днесъ на цялъ святъ.

Сама „Царица-лебедъ“ на руската хореография, тя, като никого, умѣе да разказва фантастически приказки безъ думи, съ езика на богато надарената си душа, която се преобразява въ пластически образи на необикновена изразителностъ.

Любопитна и наблюдателна, тази малка, слабичка жена — фея, умѣе инстинктивно да достига най-тънката психология на хората и природата — ефимерния животъ на цвѣта („La rose“, „Californian poppy“), суетливата и безжизна палавина на шурѣца („La libellule“), горящата страсть и опиянена отъ любовъ и вино вакханка („Bacchanale“), нежната и кждрева дѣвица на антична Елада („Danse Grecque“), спокойната, горделива величаеость на руската жена („Danse russe), митическата мъглявостъ на иранския фолклоръ („La Peri) и напоената съ кокетлива шегу етнография на Мексиканския танцъ“.

Тѣнка, стройна и гъвкава, като трѣстика, съ наивното лице на южнянка, въздушна и ефемерна, тя прилича на севрска статуя. Но понѣкога въ нея се чувству-

ва нѣщо антично: въ такива моменти тя наподобява тангрска статуйка. Тогава въ нейнитѣ замислени, мечтателни очи се чувства нѣмия въпросъ за бждащето, великия и страстенъ въпросъ за дебютантката...

Нейното появяване въ 21 год. въ Парижъ израсна като изключително художественно събитие: само името ѝ можѣ да събере, въ огромната и мрачна зала на Trocadéro — най-нелюбимия театъръ въ Парижъ — незапомнено много публика и да го пълни отъ горе до долу въ течение на петъ вечери.

„Нощния празникъ“ въ Bagatelle остави неизгладими впечатления у Парижани. Това действително, бѣше чудесна приказка, създадена на брега на езерото. Анна Павловна — „Лебедъ“ умираше въ средъ зеленитѣ изумрудни храсти или въ луда антична игра вихрено се носѣше въ „вакханалия“... Езерото горѣше отъ огньове, дърветата приличаха на рождествени елхи, унизани съ безчислени и разноцветни гирлянди. Средъ дърветата и храститѣ, леката въздушна фея на приказкитѣ, въ газови туники, окръжена съ силфиди, принасяше публиката въ атмосферата на романтичнитѣ мечтания. Звучитѣ на нѣжната Шопеновска музика, свѣтлината на пѣстритѣ огньове, зелената градина, пронизаното съ лъчи вълшебно езеро, тъмносиньото небе, пластическитѣ пози и сложнитѣ рисунки на танцитѣ, изменяващи се като въ калейдоскопъ — всичко това се смѣсваше въ едно неразлъчно цѣло; природата като че по завета на Оскаръ Уайлдъ — „поправена и украсена“ отъ художническитѣ похвати на Анна Павлова, незабѣлзано се сливаше съ нея и създаваше поетическия миражъ. И за тѣзи нощни празници се създаваха легенди.

Прев. Стрекоза.

Т. ДЮЛГЕРОВЪ.

Тайната градина.

Надъ фонтана чернокаменъ висне въ сѣнь градина тайна. Въ бѣлопламенната пролетъ гаснешъ болна и незнайна. Птици езерни въ сѣня си пискатъ и крила разперватъ. Струи синкаво-зелени въ стъклени венци треперятъ.

Лека пролетна отрова бѣли лиляци разливатъ. Твоитѣ зѣнци сиви въ топълъ шеметъ се разкриватъ. Тишината влачи бавно шалъ отъ паяжинни мрежи. Като облакъ са прозрачни твоитѣ свадбени одежди.

Отражения и блясъкъ надъ водитѣ се люлѣятъ. Непокойно въ дълбинитѣ сѣнки плътни се тъмнѣятъ. Тѣхната игра увлича съ ритма си монотоненъ,

И тревожно полюлява цвѣтъ отъ лиляка отроненъ. Ненадейно ти потрѣпвашъ изнемогнала и блѣда. И Безумието светло въвъ водитѣ скръбни гледашъ.

Тайната на Анатолъ Франсъ.

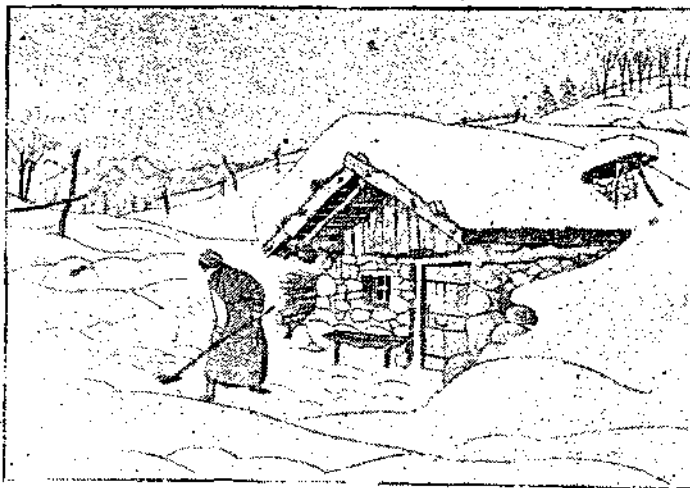
Франция празнува рождения денъ на Анатолъ Франсъ и шестдесетгодишния юбилей на литературната му дѣйностъ. Великиятъ французки писателъ навършва осемдесетъ години и въ денятъ на юбилея му ще излезе новиятъ му романъ, който той е писалъ съ трескава бързина презъ боледуването си минала зима.

Тия дни излизатъ и споменитъ за Анатолъ Франсъ отъ секретаря му И. Брусонъ, който проживѣлъ седемъ години въ интимно общуване съ великия писателъ, ходилъ

съ него въ Америка и го наблюдавалъ въ най-интимна обстановка.

Въ своитѣ спомени Брусонъ запознава читателя, който привикналъ съ благоговѣние да съзерцава тази грамадна планина отъ изключителенъ умъ, ерудиция, изящество, хуморъ, прозорливостъ и наблюдателностъ, каквито се явява творчеството на Анатолъ Франсъ. води изумения читателъ задъ кулиситѣ, гдѣто сж се създавали произведенията на французкия писателъ — въ „тайната на Ан. Франсъ“.

„Азъ съмъ като Ренанъ — казалъ той за себе си. Авторътъ на „Живота на Христа“ написвалъ купчина ръкописи и ги давалъ въ печатницата. Отъ тамъ получавалъ коректури, които поправялъ веднажъ, дважъ, три пѣти... Едва въ петата коректура почвалъ да се прояснява Ренанъ. Азъ пъкъ съмъ си условилъ седемъ коректури. У менъ въображението е съвсѣмъ слабо, но търпението — невъобразимо. Най-ценнитѣ орждия въ моята работа сж лепилото и ножицитѣ.

Борисъ Георгиевъ. „Моята хижа“.

„Вие се очудвате, драги? Вие сигурно, сте предполагали, че азъ пиша съ единъ замахъ, че ангелъ божии е нашепвалъ всички тия страници и глави? Азъ рѣдко съмъ усѣщалъ въ себе си вихъра на вдъхновението. Азъ пиша съ усилие и пиша много бавно. Ние живѣемъ въ вѣка на телеграфа и експреситѣ. Трѣбва колкото може да се съкращава фразата. Знаете ли коя е най-хубавата фраза? Най-кратката“.

„Повторение на думи?... У писателъ, достоенъ на това име, драги, не трѣбва да има повторения. Вие ще намѣрите и въ моитѣ редове една упорито повтаряща се дума. Това е лейтмотивъ въ симфонията. Не мислете, моля ви се, да зачерквате и замѣствате синонимитѣ. Синоними не ще намѣрите. Азъ не си противореча. Думата омръзва, само ако неумѣстно е употребена. Думата трѣбва да се уважава. Фразата може да се размѣства, като се пустнатъ въ ходъ ножицитѣ. Ахъ, ножицитѣ! Кому е дошло на умъ да възпѣе тѣхната полза въ литературата! Винаги сж изобразявали писателя съ глше перо въ ръка: то е неговото орждие, неговия гербъ. Азъ бихъ желалъ да го рисувамъ съ ножици въ ръце, като кроячъ“.

Съобщава Здр. Михайлова.

Единъ отъ послѣднитѣ романи на Г. д'Анунцио носи името: „Леда безъ лебеда“.

Проф. А. Ваисмань.

Густавъ Малеръ.

Въ сегашно време ни едно композиторско име нѣма такава притегателна сила, както името на Малера.

Удивителенъ случай: колкото е силно неговото влияние въ Холандия, благодарение на диригента Майгелбергъ, то ни Англия (обикновено следваща охотно примера на Германия), ни Франция, ни Италия, не сж признали Малера за майсторъ. Сжщо и Америка, кждето той въ края на живота си се яви като диригентъ.

За Малера и сега още продължава споръ. Неговата личностъ, така очарова, че всички, приближаващи се къмъ него подпадатъ подъ обаяние и трѣбва да вѣрватъ въ него. И понеже той е билъ горещо въодушевенъ изпълнител-диригентъ, младитѣ диригенти сж станали негови ученици. Той имъ давалъ въ своитѣ произведения толкова мнопо възможности за пробване на своитѣ сили, че може смело да се каже: никой следъ Вагнера не е способствалъ така, както Малеръ, за възпитание на немскитѣ диригентски кадри.

Ослѣпителния неговъ образъ е трѣбвало да затъмни критическото разбиране ценноститѣ на неговитѣ творения. Действително, гениалното изпълнителско изкуство на Малера е въздействало така убедително, че и всѣко възражение противъ неговото творчество е трѣбвало да замлъчи. Еднакво, не само многочисленитѣ врагове, които е получилъ въ своя жизненъ пжтъ, този безогледенъ ревнителъ на своята работа, но и почитателитѣ на художника трѣбва въ края на краищата да осждатъ

безразборния култъ на Малера.

У Малера има и много силно и много слабо. Има моменти, които се срещатъ само у гениитѣ, а сжщо и припадъци на безсилиия, които не се срещатъ у голѣмитѣ майстори. Но удивителната, съвършено своеобразна звучностъ на малеровия оркестъръ подига даже и слабото и маскира основния недостатѣ въ неговото творчество.

Велика е идеята въ малеровитѣ творения, защото майстора по фаустовски се стреми задъ предѣлитъ на земното. Въ съпоставяне съ това фаустовско, удивителната наивностъ на Малера се проявява въ народенъ стилъ и чудесно разцвѣтява въ отдѣлни пѣсни. При все туй, Малеровата идея, неговото фаустовско и тази наивностъ, не се сливатъ.

Но дълбоко-човѣшкото съдържание на неговитѣ произведения, кждето се проявява постоянна борба, ни всѣкога влече къмъ Малера. Той почти завършено се изказва въ своята първа, четвърта симфонии и въ „Пѣсенъта на Земята“. При това, отъ неговитѣ последни симфонии, най-знаменита, изглежда ще да е осмата. Не-

съмнено, тя не е най-ценната. Развитието на средствата тукъ е можщо. Никжде нѣма такова мощно взаимодействие на хоръ и оркестъръ, както тукъ. Никжде, обаче, не се проявява фаустовското у Малера така противоречиво, съ неравноцененъ образъ, както въ осмата, кждето и самия текстъ е на тема изъ „Фаустъ“.

„Пѣсенъта на Земята“ — това е най-чистото проявление на човечностъ въ Малера. Земното, осезаемото е твърде популярно — откъснато звучи есенъта на душата, полупросветналъ се обръща взора назадъ къмъ радоститѣ на живота. При все това, пакъ е запазена песенната форма на Малера. Въ изпълнение отъ Бруно Валтеръ се получава подобаваща звучностъ, странно двойствено есенно настроение, вечерната заря на душата.

Густавъ Малеръ си остава очарователенъ, единично явление въ най-новото творчество. Той е човѣкъ и музикантъ, неспособенъ да бжде нито напълно наивенъ, нито напълно философъ; той иска да живѣе въ горитѣ, полетата и ливадитѣ и все пакъ не може да мине безъ театъръ. Съ своето буйно увлечение въ възпроизвеждане чуждото, той се сили къмъ творчество — и все пакъ е могълъ да диша само въ атмосферата на диригентството. Ученикъ на Вагнера, Малеръ продалъ душата си на театъра и оркестра.

Прев. До-диезъ.

Неиздадени писма на Байрона.

Издателството Мерри въ Лондонъ е отпечатало въ 2 тома нова неиздадена досега кореспонденция на лордъ Байронъ. Първиятъ томъ се посвещава изключително на неприятноститѣ, които Байронъ е ималъ въ връзката си съ известната леди Каролина Лемъ. Ние можемъ да проследимъ цѣлата тая история, въ нейнитѣ най-дребни подробности въ редъ писма, които поета е пишелъ ежедневно на свекървата на леди Лемъ, леди Мелбърнъ. Тия писма сж изпълнени наредъ съ най-враждебни нападки къмъ леди Лемъ, и съ твърде нежни чувства къмъ леди Мелбърнъ, къмъ която Байронъ е изпитвалъ голѣма привързанностъ, даже нѣщо като любовъ, макаръ тя да е била съ 40 години по-възрастна. Понѣкога ненавистта му къмъ леди Лемъ се сменя съ жалостъ, но ненавистта все пакъ е преобладаващото чувство, за което свидѣтельствува тоя откъслекъ изъ едно писмо до леди Мелбърнъ:

„Ненавистта, горчивото отвращение, което изпитвамъ къмъ нея, не ще се рѣша, пъкъ и не ще умѣя никога да Ви изразя. Това чувство е станало като че ли частъ отъ самия мене. То отрови всичкия мой сегашенъ животъ. Не зная, ще полюбя ли нѣкога, но знамъ, — до последния мигъ на моя животъ ще ненавиждамъ тая жена. Чувствата ми къмъ нея сж Ви известни, — тѣ ще останатъ такива до гроба. Лично на нея, нищо не съмъ говорилъ, за да не я огорча, но я ненавиждамъ, — защо, даже нѣма да Ви кажа. Моля Ви да отстраните всѣка възможна среща съ нея, до тогава, докато не бждемъ привързани къмъ една обща верига въ Дантевия адъ“.

Останалитѣ писма отъ първия томъ, сж посветени на другъ епизодъ отъ живота му, крайно тежъкъ по своитѣ послѣствия за Байрона, а именно: женидбата му за мисъ Милбенкъ, „принцесата на Паралелограмитѣ“, както презрително я нареклъ нейния съпругъ. Едничкото приятно нѣщо, което тая женидба му дала е била възможността да се обръща до леди Мелбърнъ въ своитѣ писма като къмъ „пеля“.

Вториятъ томъ на кореспонденцията е много разнообразенъ. Той обзема периода отъ неговото пребивание въ Италия до смъртта му въ Гърция. Писмата на Байрона сж изпълнени съ живостъ, енергия, ярки краски и голѣмо остроумие, съ които блѣстятъ и извѣ-

стнигъ досега Байронови писма. Много ценни сж, не-извѣстнигъ до сега писма на Шелли къмъ Байрона, въ които той изказва своигъ съждения за цѣль редъ произведения на своя приятелъ, между които и за „Донъ Жуанъ“.

Въпреки недоразуменията между Шелли и Байрона, особено изострени поради жестокото отношение на Байрона съ роднината на Шелли, този послѣдниягъ останалъ приятелъ на Байрона до самата си смъртъ и му завеща 2000 фунта, отъ които Байронъ не се възползувалъ, предвидъ лошото материално положение на вдовицата на поета. Шелли цѣнилъ Байрона не само като поетъ, но обичалъ и го уважавалъ като човѣкъ. Въ публикуванигъ писма Шелли изказва своето възхищение отъ гения на Байрона и му предсказва, че ще напише велика поема, „която ще бжде за нашето време сжщото, което сж били Илиадата, Божественната Комедия и Изгубения Рай за своигъ епохи“. Въ една статия въ „Таймсъ“, посветена на това ново събрание на Байроновигъ писма, критикътъ, между другото говори: Въ края на краищата, трѣбва да заключимъ, че Байронъ е билъ по-добъръ, отколкото самъ той е мислилъ, по-добъръ отколкото самъ той искалъ да изглежда. Четенето на тия писма ни дава ясна картина на всичкигъ му качества. Да, той е билъ грубъ и щестлавенъ, но въ сжщото време неговиятъ умъ е билъ неимоверно силенъ, а душата му — разнообразна и блестяща“.

С. З.

Театрална пролетъ въ Варна.

Настѣпиха хубави дни.

И чудни тихи нощи.

И съ тѣхъ: една, две, три-четири пжтующи трупи, Руски артисти. Популяренъ Театъръ. Свободенъ оперетенъ театъръ. Комиченъ театъръ...

Съ грѣмки реклами. Съ избранъ художественъ репертуаръ Туку следъ Великденъ: задъ четири театрални каси — разположени по четиритѣхъ страни на Мусалата отчаяно скучаятъ билетопродаваци.

Край тѣхъ обикалятъ артистигъ и гледатъ. Купуватъ ли се билетигъ. И благославятъ всѣки купувачъ. И който отмине касата безъ да се спре до нея е „обскурантъ“... Сждба актьорска.

Уморена ли е вече публиката?

Или е станала твърде много критична?

Въпросъ. Съ сждбоносенъ отговоръ.

И той се получи.

Варненци обичатъ леката Музика.

Живота е пълненъ съ трагедии. Защо да ги гледатъ и отъ сцената? Защо? Нали театра трѣбва да доставя удоволствие? Дори удоволствието да се заплаче?

Сантименталниятъ — оперетенъдраматизъмъ — той може да изтиска доволно много сълзи

(Но публиката не е виновна. Така е възпитавана тя отъ театралнигъ „фактори“ и художници... въ Варна. Напримѣръ: Общ. театрътъ изигра Ибсена за два дена. Изиграха: Перъ Гинтъ. Защо не? И следъ това, веднага, представиха една своя автобиография: Училище за к л ю к и! Защо не? Благодаримъ!)

РУСКЯТА ТРУПА.

Обявиха четири представления.

Присѣтствувахъ само на: Есенни цигулки. (Отъ Сургучевъ). Една сълзлива пиеса. По Чеховъ. Безъ искрената творческа вѣра, безъ любовта на Чеховъ къмъ героигъ си. Пиеса безъ действие. Трѣбва да се играе. Пиеса, която актьори могатъ да създадатъ — или провалятъ.

Г-жигъ Моревой и Базилевичъ (майка и дъщеря) бѣха отлични. Майсторски издържа Г-жа Моревой ли-нията отъ начало до край.

Г-нъ В. Свободинъ: много добъръ. Най-хубавото е че той играеше художественно въздържано въ роля, която може да отведе актьора къмъ сантименталничене.

ПОПУЛЯРЕНЪ ТЕАТЪРЪ.

Не знамъ защо, но този театъръ нѣмаше добъръ материаленъ успѣхъ.

Публиката биваше много доволна. Това не значи още че играта на всички актьори бѣше съвършенна. Не. Но усилията на всички млади сили събрани около г-нъ Г. П. Доневъ и г-жа М. Тотева, заслужаваха по-големо внимание и поощрение.

Репертуара на Популяренъ театъръ се състоеше отъ пиесигъ: Разбойници (Шиллеръ) Тозъ, който получава плѣсници... (А. Андреевъ) Метресата (Заполска) и Пѣвицата отъ вариетето (Гр. Гр. Ге) Може би имаше грѣшки въ изпълнението. Собственно, чувствувахе се какъ непосилнигъ условия въ които сж поставени да работятъ, все пакъ се отразява върху тѣхната игра.

Най напредъ: салонъ безъ абсолютни никакви сценични удобства. Нито светилни, нито декоративни. И схвърчовѣшки усилия сж нуждни за да се създаде отъ сцената, голи четири сцени, една що годѣ сносно декорирана стая.

Всички пиеси бѣха изнесени толкова добре колкото можеше при такива невъзможни условия. Азъ отричамъ такъвъ театъръ по принципъ но за да искаме да имаме хубавъ театъръ трѣбва да дадемъ условия на всички които се нагърбватъ да го създадатъ

СВОБОДЕНЪ ОПЕРЕТЕНЪ ТЕАТЪРЪ

Лошъ диригентъ. Лошъ Оркестъръ. Сълзливи сантименталности. Блудкавъ комизъмъ. Очарователна субретка! Невъзможенъ хоръ! Ужасенъ „балетъ“. Пълненъ салонъ. Браво! Бисъ!

Публиката доволна.

Касата пълна. Актйоригъ — предоволни.

Защо пъкъ не?!

КОМИЧЕНЪ ТЕАТЪРЪ.

Предпоставка: Смѣхъ. Защо? За какво? За смѣтка на жилищната криза. На Гешевото завещание. Хората се смѣха. Ура! Защо пъкъ не?!

И. М. Даниелъ.

Намирация се въ Виена М. Райнхартъ се обърналъ къмъ Станславски съ молба да вземе ръководството за поставката на извѣстната пиеса отъ С. Ан-ски „Дибукъ“, която се прѣдставя въ Москва въ еврейския театъръ „Хабима“ и е била поставена на врѣмето си отъ най-добритъ ученици на Станславски — покойния Вахтановъ. Пиесата ще се постави презъ м. августъ въ Виена на нѣмски езикъ. Прѣзъ лѣтото се очаква пристигането въ Европа трупата отъ художествения театъръ начело съ Станславски.

СПОРТА

Ас. Върбановъ.

Свѣтовенъ спортенъ обзоръ.

Спортътъ е вече станалъ една културна човѣшка нужда. Размѣритъ, които взема отъ день на день въ всички страни, а напоследѣтъ и у насъ, симпатитъ и поддръжката на която се радва тоя всредъ младежъ, общество и власти, налагатъ и единъ по-обстоенъ прегледъ за всички по-крупни събития отъ спортенъ характеръ въ разнитъ държави. Това отъ гледна точка и на информация и на поука, която може да се извлече отъ младитъ наши спортисти.

* * *

Америка.

„Страната на доларитъ“ се радва на силно развитъ разнороденъ спортъ. Трѣба да се отбележи, че професионализма и аматоризма се развиватъ паралелно. Особеностъ за Америка е силно развития стремежъ къмъ атлетиката (най-разнообразни видове). Не напразно тя се именува „царица на атлетиката“ и въ състоянитъ се до сега 7 олимпиади въ общата класификация Америка е била първа въ атлетическитъ спортове. Америка има и най-силнитъ тенисъ играчи, боксьори, бѣгачи на къси разстояния, баскетболисти, колоездачи, авиатори, плувци и пр. Filden, Dempsey, Figo, Padock, Fosz и др. сж общоизвестни легендарни спортисти. Въ университетитъ спорта е добре дошълъ. Само Англия съперничи на Америка въ това отношение. Покрай многото добри страни, американския спортъ има и една много лоша — търговията съ спорта, която особено се проявява въ бокса, бенцъ-бола, коннитъ състезания и др. игри. Зимниятъ спортъ е силно развитъ. Футболътъ слабо.

Англия.

Класическата страна на спорта отъ двѣ години понесе доста поражения и разочарования въ бокса, коннитъ състезания, а особено въ любимия футболъ. Знае се че Англия презъ VII олимпиада 1920 г. въ Анверсъ още въ първия рундъ бѣше елиминирана и не можа да заеме нито едно отъ тритѣхъ мѣста въ футболния спортъ. Професионализма и аматоризма сж въ борба. Напоследѣтъ сж регистрирани чувствителни успѣхи на любителския спортъ, особено въ футбола (Corinthians). Ръгби е на голѣма почитъ въ Англия. Училищата и университетитъ сж най-ревностнитъ крепители и разпространители на спорта — тъкмо противното на това, което става у насъ и се върши отъ училищнитъ власти въ повечето градове.

Въ коннитъ състезания и тениса Англия заема виднo мѣсто (второ следъ Америка).

Белгия.

Въ VII олимпиада въ Анверсъ първенството на футболния спортъ вземаха белгийцитъ. Презъ последнитъ години Белгия регистрира много успѣхи въ футбола и

едно поражение отъ Французкия националенъ тимъ — една случайна побѣда на последния. Въ колоездачния спортъ едно отъ първитъ мѣста заематъ белгийцитъ — едни отъ прочутитъ колоездачни шампиони сж белгийци.

Испания.

Второто мѣсто въ футболътъ презъ 1920 г. на олимпийскитъ игри вземаха испанцитъ. Отъ тогава до днесъ испанскитъ футболисти регистрираха много побѣди, едни отъ които надъ чехскитъ фаворити „Спарта“ и „Славия“ и австрийския „Рapid“. Въ бокса държатъ завидно мѣсто (Ricardo Alis). Въ тенисния спортъ прѣзъ тази година испанскитъ майстори нанесоха побѣда надъ най-добритъ английски тенисъ играчи. Колоездачния спортъ е въ пълненъ упадѣкъ. Автомобилизма и мотоциклизма е само развитъ. Испания има много добра развита спортна литература. Zamora, Platko — сж едни отъ най-добритъ голъ кипри въ свѣта.

Франция.

Най-разнообразенъ спортъ цѣвати. Най-много симпатии е спечелилъ обаче атлетизма, колоездата и особно бокса („Le noble art“). Criqui Ledoux, Carpentier, Nicolas, Chaufages, и др. сж „as“ на Франция. Футболътъ едва въ последнитъ двѣ години регистрира голѣми успѣхи. „Red Star“, „Olympique“, „Racing Club“, „F. C. Cette“, „Stade Française“ и др. сж най-добритъ французки, футболни клубове. S. Lenglaire е всесвѣтска тенисъ-играчка. Въ атлетизма французитъ сж много вострастени. Частни училища, зали и игрища за спортъ има много. Спортната литература е много добре развита.

Германия.

Най-много лаври бере футболътъ — около 1,300,000 играчи футболисти. Туризма върви следъ футбола. Атлетизма е силно развитъ. Колоездата и бокса сж популярни много. Германия има много добъръ вратаръ- Stuhlfant.

Унгария.

Фаворитъ въ футбола, конния спортъ и атлетизма. Унгарцитъ сж отлични спортисти. Нейнитъ спортни клубове като „M. T. K.“, „F. C.“ и др. сж общоизвестни.

Чехославия.

Атлетизма, футболътъ, туризма и зимния спортъ сж силно развити. Очаква се на VIII Олимпиада да се спечелятъ много награди отъ чехитъ. „Спарта“, „Славия“, „D. F. C.“, сж съ първостепенно свѣтско реноме.

Австрия.

Особено голѣми успѣхи пожънаха въ футбола австрийцитъ. Тѣ сж най-сериознитъ противници въ футбола на чехитъ и унгарцитъ. („Рapid“, „Аматюръ“, „Виена“ „Спортъ Клубъ“ и др.). Въ Виена е централизирано всичко.

Финландия, Швеция, Норвеги и Дания.

Атлетизма, водния спортъ и особено спортъ сж чувствително развити. Хвърляне дискъ, копие, плаване (Cronlund). Овчарски скокъ, ски — рекордитъ се държатъ отъ тяхъ. Футбола въ последнитъ игри, се е много популяризиранъ. Финландия заема въ атлетиката второ мѣсто въ свѣта, а Швеция — трето. Тениса, хокея и др. модерни игри регистриратъ много голѣми успѣхи презъ последнитъ двѣ години.

Италия.

Колоездата, бокса и футбола печелятъ симпатитъ на народа. Въ колоездачния спортъ често италиянскитъ спортисти взематъ шампионажа.

Швейцария.

Тя се радва на силно развитъ зименъ спортъ, колезда и футболъ.

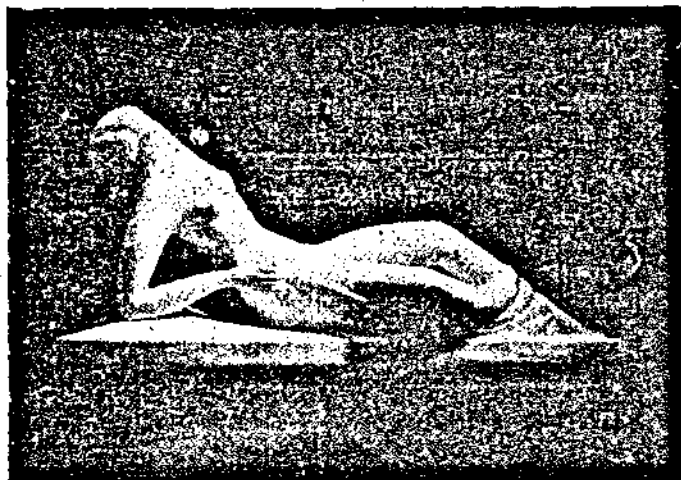
Балканитѣ.

Ромъния, Сърбия и Турция — атлетизмъ, футболъ и модерни игри. Обаче спорта е още въ пелени.

У насъ — спорта въ качествено отношение е още много лошъ. Въ историята на спорта въ България VIII Олимпиада въ Парижъ, ще се отбѣлжи като събитие, което ще изкаже най-големо влияние за развитието на най-разнообразнитѣ спортни игри. Макаръ и неподготвена добръ България ще вземе участие въ Парижката Олимпиада, макаръ и нищо да не ни обѣщава това участие. Това ще бѣде първото бойно спортно кръщение за младитѣ български спортисти, отъ което тѣ безсѣмнено ще извлѣкатъ поуки, опитъ и знания.

* * *

Французкия авиаторъ Дуази, който предприе полетъ отъ Парижъ до Индокитай, извършилъ първата частъ на пътя отъ Парижъ до Багдадъ за 2½ денонощия. Въ четвъртъкъ отлетѣлъ отъ Парижъ и сжщата вечеръ билъ въ Букурещъ, отдѣто сутринта полетѣлъ нататкъ. Прелетѣлъ презъ цѣла Мала Азия и стигналъ вечерта въ Алепо, гдѣто и нощувалъ. Въ сжбота сутринта отново полетѣлъ, придържайки се по линията на Ефратъ и пристигналъ въ Багдадъ. На следното утро въ недѣля той продължилъ полета си на югъ по посока къмъ Басра.

Р. Коларовъ. „Носталгия“

Разни

Махадма Ганди, индийския борецъ за свободата „безъ борба“, неговата личностъ и доктрината му ни е нарисувалъ Роменъ Роланъ въ отдѣлна книга.

□□

Евгени Делакруа, голѣмия художникъ-романтикъ е познатъ и съ своя литературенъ талантъ. Освѣтъ познатия „Дневникъ“, сега излизатъ въ издателството Stock-Pарижъ неговитѣ естетически етюти, които могатъ да се сравнятъ съ тия на Леонардо да Винчи.

□□

Пиранделло, извѣстния италиански белетристъ и драматургъ, чиято пиеса „Шесттъ лица, които търсятъ автора си“, дава едно ново и странно разбиране на човѣческата личностъ, е заминалъ съ своя трупъ за Америка.

Всеукраинския фото-кино е пустиналъ картина по пиесата на Ал. Н. Толстой „Любовта е златна книга“, прѣдставена вече въ Парижъ. Отбѣлзани сж постановки на слѣднитѣ филми: „Инженеръ Мелни“ по Богданова, „Желѣзната пета“ по Дж. Лондонъ, и „Джими Хигинсъ“ по Жлтонъ. Синклеръ.

□□

Въ Берлинъ се играятъ слѣднитѣ филми: „Сънъ за щастие“ съ Хари Лидке. „Безъ кормило“ — мелодрама съ Мария Якобини. „Хотентотъ“, Американска комедия съ спортни сцени. „Да живѣе царя“ съ Джеки Коганъ. „Нибелунгитѣ“, които вече сж поставени за 150 пжти.

□□

Скоро прѣди смъртта си Елеонора Дузе била въ Лосъ-Анджелосъ, гдѣто дала четири спектакла. Чаплинъ прекъсналъ работата си въ своята студия и презъ всичкото врѣме, когато е прѣдставлявала знаменитата италианска артистка, той не пропусналъ ни единъ нейнъ спектаклъ.

Всички знаменитости, кога стигнатъ въ Лосъ-Анджелосъ, считатъ за свой дългъ да посетятъ Чаплина.

Когато при Чаплина дойдатъ посетители, той веднага прекъсва работата си, защото не може да работи при чужденци.

Шаляпинъ, който е далъ концертъ въ Лосъ-Анджелосъ, сжщо се явилъ при знаменития комикъ. Указало се, че пѣвеца никога не е виждалъ най-хубавитѣ картини на Чаплина: „Чаплинъ-войникъ“, „Кучешки животъ“ и „Хлапакътъ“. Чаплинъ завелъ Шаляпинъ въ тъмната стая и му показалъ филмитѣ. Шаляпинъ билъ въ възторгъ отъ тѣхъ и за благодарностъ му изпѣлъ най-хубавитѣ нумера изъ своя репертуаръ.

* * *

Музикални съобщения.

Даровитата камерна пѣвица Анна Елъ-Туръ, продължава своитѣ концерти въ Берлинъ.

□□

Пианиста Ал. Баровски по настоящемъ концертира съ голѣмъ успѣхъ въ Испания.

□□

Ежедневно всѣка пролѣтъ и есенъ въ държавната опера въ Берлинъ поставятъ пълната тетралогия на Рихардъ Вагнеръ „Прѣстена на нибелунгитѣ“. Сега дирижира Е. Клайбергъ, диригентъ съ много противници и много възторжени поклонници.

Сп. „Море“ се урежда отъ Редакционенъ Комитетъ при Художествения Кръжокъ.

Издавава Книжарница „Образование“.

Единъ брой 5 лв.

Абонаментъ за 3 месеца 50 лева.

Адресъ: Сп. „Море“ — Варна.

Печатница „Братство“, улица „Панагюрска“ № 26 — Варна.

Открива сезона съ
отбрани художе-
ствени филми отъ

Уфа-Филмъ,
Торино-Филмъ
и други.

1-8-1

Не иска много умъ! Вземи калкулатора

≡ PRO CALCULO ≡

и смѣтай всичко бързо, леко и сигурно: това е авто-
матическа машина, която освобождава мозъка отъ ра-
бота и спестява много време. ЦЕНА 200 ЛЕВА.

Продава се въ книжарница „Образование“ — Варна.

1-11-2

фото „Идеалъ“

ул. „Царъ Борисъ“ № 9.

Изработва най-хорошествени снимки отъ
най-трайни материали съ металически
блясъкъ.

Увеличава отъ стари и въ различни форми

ПОРТРЕТИ

ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ.

1-12-2

Алекси Гюровъ

ВАРНА

Фабрика за ТЕБЕШИРЪ, ПАСТЕЛИ,
КАРТОНАЖЪ, ФАЯНСОВИ ПЕЧКИ
за отопление — гладки и съ орна-
менти, — МАШИНИ за ГОТВЕНЕ.

Изпълнява поръчки
въ всѣко време.

Цени
конкурентни

1-13-2

Стоянъ Николовъ & Синъ — Варна

Кжша основана 1912 год.

Вжтрѣшни и международни транспорти.
Обезмитване-Консигнация-Представителство.

Ежедневни транспорти отъ грузажни вагони и обмитване на всѣкакви стоки.

За телеграми: СТОЯНЪ НИКОЛОВЪ. :: Телефонъ № 318.

1-14-1

: Бюфетъ при морската градина : :

Най-приятното мѣсто за отдихъ
следъ морската баня.

◎ Всѣки день концертъ. ◎

Специаленъ РЕСТОРАНТЪ
съ вкусно приготвени ястия отъ
специаленъ готвачъ.

Винаги прѣсни закуски и хладни напитки.

1-6-1

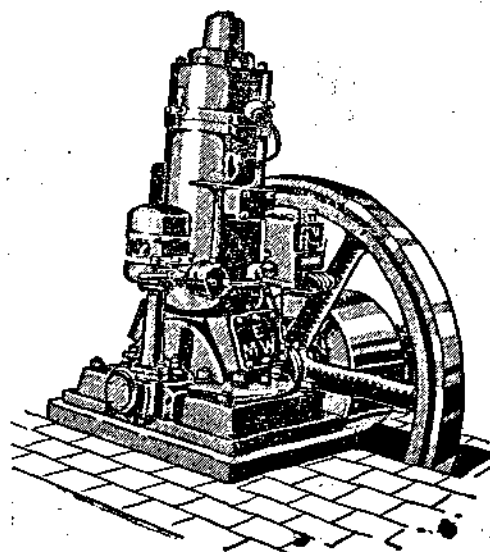
БЮРО: ИНЖИНЕРЪ В. НИКОЛОВЪ, „Драгоманъ“ 10 — ВАРНА.

Доставя:

мелнични инсталации, отделни машини
нафтови и газожени мотори, електромотори,
електрически материали и пр. и пр.

Намурайтъ се въ складъ:

магнетни апарати за еврики, центофуги
за млѣко, свещи за бензинови мотори и
камиони и пр.

1-7-1

Албертъ Я. Мосачо

главна ул. „Преславска“ Варна.

Магазинъ съ разни музикални инструменти ноти, фотографически, Очила — оптически и спортни артикули

1-9-1

Цени най-износни.

Хотелъ - СОФИЯ ПАЛАСЪ - Варна

Жърговци и гости на градъ Варна посетете ново-открития хотелъ

„София Паласъ“

до Народната Банка,

където винаги ще намерите чисти легла и всички удобства на единъ модеренъ хотелъ.

1-10-3